

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: HEXAMETER-HYMNE TIL PAN OG GIOVANNI

Citation: Claussen, Sophus: "HEXAMETER-HYMNE TIL PAN OG GIOVANNI", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen08val-shoot-workid56366.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

HEXAMETER-HYMNE TIL PAN OG GIOVANNI (Treogtredive Aar senere)

I

Fynsk og falstersk, et Fostbroderskab fra afvigte Seklum,
født under Storstadens raadløse Vandren i Øster og Vester,
bragte os nær til hinanden ved Ungdom og Haab i Apollon,
gjorde Johannes fra Svendborg en Gang til mit stadige Selskab.
Fynsk og falstersk, men Øresunds-dansk med et Udkik til Jylland
elsked jeg Pan - og de rejsende Færger, og Kyster, og Skove -
Pan i det søde og Pan i det bitre og Pan i hver Rede,
Tingenes Uskyld og Højtid, som kalder paa søgende Sjæle.
Snart med den malende Gottschalk, den botaniserende Bøving
mødte vi Guddommens Fodspor ...

Men mest med Johannes fra Svendborg
drøfted jeg Bøgernes Pan og Pan i den voksende Storstad,
hvor man kan vandre i lange Alléer i den dryssende Taage
vaade som druknede Mus og gøre et Regnvejrsbekendtskab.
"Pan - hvad er Pan?" Er det Pulsslæggets Genlyd hos alt, som ej taler?
Tingenes levende Sprog, som Kundskab og Kunst knapt kan tyde?

Som i en ensom Allé et Nik af en regnvejrsglad Pige
pludselig giver os Tegn, at vi lever i ordnede Verdner,
hvor man ej stork er som Hedning med dorsk ubesvarede Sanser:
Tingene om os forløses i Rækker af rigtige Toner,
Sang a cappella, og Sang med Orkester. Pan kender ej Kaos.

26 Tre og tredive Somre er gaaet, en Menneskealder,
siden jeg larmede ungt som Homér og begik Hexametre,
og da min Ven i Apollon og Pan, Giovanni fra Svendborg,
læste min utrykte Spøg, som man læser, før Spøg bliver Alvor.
Vaabenvenskab fra vanskelig Tid havde drevet os sammen;
vi skulde dyste med Dragen - men den havde Georg jo fældet.
Eller vi skrev paa en hjertetung Bog, som man ej vilde trykke,
Gudernes Avind forfulgte vor Troskab og skyed vor Himmel.
Men om end Himlene lukkes, der opstiger Aand af det Øde.
Enten i Jylland, paa Fyn, i Samarkand eller Samoa
skulde vi møde vor Lykke og smile som Gudernes Venner,
snart med den malende Gottschalk, den botaniserende Bøving.
Solen skinner i Græsset og Sandheden holdes i Ære.

II

Vreden har grebet mit Sind. Jeg har Trang til at vælte et Blækhus,
drukne min lovende Ungdom og sværte Johannes fra Svendborg,
styrte et vinblaat Hav og et Skyhvælv af Hexametre
over min Broder fra Fyn, som lod vor Ungdom i Stikken.
Stormende føler mit Hjerte, at Hexametret vil frelse:
det er som Vælden i Ødet, som Klodernes Runding i Rummet.

Og i min Stormen er atter vor Ungdoms goddædige Storhed.
"Træerne knirker og knitrer, som spændte Gudsmoder sit Snørliv."

Hvorfor blev Vennen saa gram mod sig selv og bagtalte sin Ungdom?
Skejed vi ud i en Foraars-Allé mellem Storstad og Forstad?
Det kunde ske ved Sankt Hans og især Store Bededags Aften,
var dog til Husbehov knapt. Vi efterligned ej Guden,
som gik paa Variété og der blev forlibt i en Sangfé.
27 Lod vi paa Vinhus os se for at hædre trolovede Muser?
Ak, det var sparsomme Fester med Hverdag og Uger imellem.
Rakte hun os sine Hænder, vi dyrked dem kysk og med Andagt.
Skrev vi som ædru Bacchanter en Hymne til nøgne Mænader?
Ak, hvem vil give et Hjerte Ernæring, saa Flammerne slukkes?

Medens Giovanni nu tilbad Madonna og Pan i en Kirke
og blev forvandlet til kristen - det skete med paniske Fagter
ret som en en syndefuld Mand, fra hvem en ond Aand skal drives.
Bedst som vi troede ham vildført, en druknende Skipper i Havnen,
sad han i Kirkeskibet og korsed sig over os andre.
Vreden har grebet mit Sind, og Vreden har atter forladt mig,
thi vi har elsket vor Ven for hans Strenghed og ikke hans Svaghed.
Og vor Gud er ej svag - "En Afgud er intet i Verden"!
Nej, det er Aanden, som bygged Naturregts tusind Kapeller,
Sødmens i Hjerternes Hjerte . . . hvor Pan og den lidende Kristus
hjælper hinanden i Nød for at sidde tilbords hos Gudsmoder.

Lad da vor Flygtning Johannes kun styre mod særegne Stjerner!-
Som en Moder af Folket har i sig en Rest af Guds Moder!
Som ved Paaske og Pinse en Blomst bringer Vaar og Messias!
ja, som en Datter af Pan uden Rædsel forløses og føder -
hilser et Foraar i Danmark Giovanni, naar Liljerne blomstrer.